

Dobrý den,

před rokem jsem měl těžký úraz mozku s mozkovou kontuzí a tak jsem se rozhodl se taky podělit o svůj příběh.

Jmenuju se David, je mi 34 let a mám dva malé krásné kluky.

Obstarali jsme si starší rodinný dům a začal si ho postupně spravovat. Poslední na řadě bylo zateplení domu. Byla to s prací velká honička, ale už byl poslední den, kdy už se dělaly poslední práce před bouráním lešení.

Pamatuju si, že jsem stál na lešení, ani ne vysoko, ale v prvním patře a pak blik...a střídavě si pamatuju, že ležím na zemi, přilétá vrtulník a pak různé převozy z jedné nemocnice do druhé.

Po pár týdnech v nemocnici jsem se dozvěděl, že jsem vlivem asi horka a únavy na lešení zkolaboval a spadl rovnou na hlavu ze zadní strany - takže i zátylek. Naštěstí jsem z toho vyvázl celkem dobře - kromě pár týdnů nesnesitelných bolestí za krkem, asi půlročních bolestí hlavy nic většího zásadnějšího nebylo. Rehabilitace trvala několik měsíců - dělala mi problém komunikace, zadržávání při řeči - a moje žena taky říkala, že žije s někým jiným, že jsem se změnil. To naštěstí trvalo jen asi půl roku.

Čeho jsem si ale všiml, že mi nechutnalo jako dřív...to jídlo bylo takové bez chuti. Až cca po měsíci od úrazu jsem zjistil, že nic necítím - a až po dalších zkoumání a zjišťování jsem zjistil, jak jsou čich a chuť v mozku vlastně propojeny. Necítil jsem, tím pádem mi vše chutnalo tak nějak stejně - nijak. Bylo to pro mě těžké - jídlo jsem miloval, ale začal jsem si zvykat, že už si holt budu muset jen představovat, jak které jídlo chutnalo.

Pak se ale po dvou měsících stalo přes noc něco nečekaného - najednou mi vše začalo chutnat odporně. Hrozná pachuť v puse. Začalo mi kolečko po lékářích - stomatologie, neurologie atd. Až po několika týdnech jsem úplnou náhodou zjistil, že když si zacpu nos - pachuť je pryč. Čich se částečně vrátil, ale bohužel ne v podobě jakou jsem znal - vše, co jsem

najednou cítil, mi začalo strašně smrdět - smrdět tak, že jsem nebyl schopný nic sníst.

Myslel jsem si, že ztráta čichu je to nejhorší, co mě mohlo v životě potkat, ale to, co začalo od osudného rána, mi změnilo život o 360 stupňů. Najednou jsem zjistil, jaký je čich dar a jakým je důležitým smyslem. Nedokázal jsem od té doby nic sníst a začalo hubnutí. Najít specialistu na poruchy čichu byl nadlidský úkol - nakonec jsem jednoho našel v Pardubicích, kam defakto dodnes dojíždím. Po magnetické rezonanci mi byla diagnostikována atrofie čichových bulbů a tím způsobená pouřazová parosmie.

Nejprve se zkoušel efekt různých steroidů a dalších léků, vše však bylo bez efektu. Od té doby jsem vyzkoušel všechny možné i nemožné metody bohužel však beze změny. Během pár měsíců jsem zhubl více než 20kg a byla mi krátkodobě indikovaná umělá výživa s tím, že však moje diagnóza nespadá do těch, kde by se umělá výživa mohla psát dlouhodobě. Hubnutí jsem naštěstí teda dočasně zastavil. Hlad a chuť na jídlo však trvá dál. Má to samozřejmě obrovský vliv i na psychiku - protože jsem jinak naštěstí naprosto zdravý - ale musím se vyhybat všem příležitostem, kde se jí - nedokážu se dívat na lidi, když si vychutnávají jídlo a sám trpím hladu. Jídlo je však spojené skoro se všemi akcemi - jíst se prostě musí celý den vždy a všude.

Obeslal jsem všechny možné lékaře - nikdo se s mou nemocí nesetkal a tak nějak už ztrácím naději. Každopádně jsem vděčný své rodině, že mě pořád drží nad vodou a dává mi sílu žít. Můj příběh bohužel zatím nekončí šťastně, jen jsem chtěl napsat tento příspěvek, aby lidi věděli, jak důležitým smyslem čich vlastně je.

Poranění mozku, ať už vypadá sebebanálněji, zasluhuje vždy obrovskou pozornost a hlavně pomoc okolí. Chraňte si hlavy...mozek dokáže neuvěřitelné věci.

David

Pokud chcete s Davidem sdílet podobné zkušenosti, můžete mu pomoci radou, doporučením, kontaktujte nás na e-mail info@cerebrum2007.cz. Vaše zprávy obratem Davidovi předáme.

Děkujeme.

Cerebrum-Sdružení osob po poranění mozku a jejich rodin, z.s.